

סדר הלמוד ליום י"ז תמוז (עום י"ז בתמוז)

סדר לקוטי פארה"ן הי"פני:

וזה בחינת: זה היום גדול ורחב ידיים וכו', לזיתן זה יצרת לשחק בו. 'לזיתן' זה בחינת מלכות, כמו שכתוב (ישעיה כ"ז): "לזיתן נחש בריח, לזיתן נחש עקלתון" ופרש רש"י: 'מלכות'. וזהו: לשחק בו - בחינת שחקים, ששם שוחקין מן (חגיגה יב:), הינו פרנסה. הינו שהמלכות בחינת לזיתן מקבל הפרנסה מן הידים שיש בים החכמה, שזהו בחינת: "זה היום גדול ורחב ידיים", כנ"ל, וכשמגיע הפרנסה להמלכות, שם היא נשחקת ונכתשת, לתן לכל אחד ואחד חלק פרנסה כפי מה שראוי לו. וזהו: לשחק בו - בחינת שחקים, ששם שוחקין מן. כי הפרנסה, שהיא בחינת מן, נשחקת ונכתשת אצל בחינת המלכות שהוא בחינת לזיתן, שמקבל הפרנסה מבחינת: "זה היום גדול ורחב ידיים", הינו מן הידים שיש בים החכמה, שהם בחינת רמזים כנ"ל.

וזהו: כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. כי הכל מסתכלין ומצפין על פרנסה, והמלכות מלקט ומקבץ כל אלו הבטחונות של כל באי עולם, מה שכלם מצפין ומסתכלין על פרנסה, ועם אלו הבטחונות עולה המלכות ומקבל פרנסה מן ידים הנ"ל. וזהו: "כלם אליך ישברון", הינו על ידי הבטחונות הנ"ל, שכלם ישברון אליו, ומצפין ומסתכלין על פרנסה, על ידי זה נמשך הפרנסה על ידי המלכות כנ"ל. וזהו: "לתת אכלם בעתו" - בעתו דיקא, בחינת הארת הרצון, שמתגלה בתוך הפרנסה, שהוא בחינת: "בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל", בחינת: "ואתה נותן להם את אכלם בעתו", בחינת: "פותרת

את ידך ומשביע לכל חי רצון, כנ"ל:

וזהו: "כי ימינה וזרועה ואור פניה כי רציתם" (תהלים מ"ד).
 'ימינה וזרועה' - זה בחינת הידים הנ"ל, שבהם מתגלה הארת המקיפים, שהוא בחינת הארת הרצון כנ"ל. וזהו: 'ואור פניה כי רציתם', כי המקיפים הם אור הפנים, וזה: 'כי רציתם', כי הם בחינת הארת הרצון, כנ"ל:

וזהו: "אשריד ארץ שמלכה בן-חרין ושריך בעת יאכלו" (קהלת י) (עין זוהר לד צה. חיי שרה קכד:). 'חרות' זה בחינת יובל, שהוא בחינת כלליות בן ותלמיד, כי יובל הוא אותיות: "וכל פניה למודי יי" (ישעיה נ"ד), דהינו כלליות בן ותלמיד. כי פניה זה בן, 'למודי ה' הם תלמידים, ומכלליות בן ותלמיד שהוא בחינת יובל, בחינת חרות, משם מקבל המלכות הפרנסה כנ"ל. וזהו: 'אשריד ארץ שמלכה בן חורין' - שמלכות מקבל הפרנסה מבחינת חרות, בחינת יובל וכו' כנ"ל. וזהו: 'ושריך בעת יאכלו'. 'בעת' - זה בחינת התגלות הרצון שמתגלה בשעת אכילה, בחינת: בעת יאמר וכו' כנ"ל (עין זוהר תרומה קע"ה ובאדר"ג פ' כא.).

וזה בחינת (תענית ה:): 'אין מסיחין בסעדה', כי אז, בשעת סעדה, מאיר הארת הרצון שהוא בחינת הארת המקיפים, שהם בחינת שתיקה, בחינת: שתק, כך עלה במחשבה, כנ"ל:

יא וזה בחינת חנכה. כי ענין חנכה; דע, כי כל אחד ואחד כפי מה שזוכה לפעל בקשתו ביום-הכפורים, דהינו בקשת סלח נא, כן יש לו חנכה, כי על-ידי סלח נא נעשה חנכה. כי משה רבנו בקש (במדבר י"ד): "סלח נא לעון העם הזה" - על חטא המרגלים, ועל-ידי חטא המרגלים גרמו חרבן בית-המקדש, כמו

שָׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה (תַּעֲנִית כַּט), שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אָמַר לָהֶם: 'אַתֶּם בְּבִיתֵם בְּכִיָּה שֶׁל חָנָם, אֲנִי אֶקְבֵּעַ לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת'. כִּי אֹתוֹ הִלִּילָה לַיִל תִּשְׁעָה בְּאָב הָיָה, שָׁבוּ נִחְרַב הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ, וּמִשָּׁה רַבֵּנוּ בִקֵּשׁ עַל זֶה סְלַח נָא, כִּי בָזָה הַחֲטָא וְהַפְּגָם תְּלוּיִים כָּל הָעוֹזְנוֹת, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה הַפְּגָם נִחְרַב הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ,

וּבְזִמָּן שְׁבִית־הַמְּקֻדָּשׁ, הָיָה קָיָם, הָיִינוּ נְקִיִּים מִעוֹזְנוֹת, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (יִשְׁעִיָּה א): "צֶדֶק יִלִּין בָּהּ", וּפִרְשׁ רַש"י, כִּי תָמִיד שֶׁל שִׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל לַיְלָה, וְתָמִיד שֶׁל בֵּין־הָעֲרֵבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל יוֹם. כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה; לְפִי גִדּוּל רוּחַ־חַיִּוּתָם וְדַקּוּתָם אֵין יְכוּלִין לִשְׂאֵא עֲלֵיהֶם הַמִּשְׁאָה שֶׁל עוֹזֵן אֲפִלּוּ יוֹם אֶחָד, עַל־כֵּן אָנוּ צָרִיכִין אֶת הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ, שֶׁיִּכַּפֵּר עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם. וּמֵעַתָּה אֲשֶׁר חָרַב בַּיִת־מְקֻדָּשֵׁנוּ, אֵין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עֲצָמֵנוּ מִן הָעוֹזְנוֹת, כִּי אֵין מִי שֶׁיִּכַּפֵּר בְּעֵדְנוּ. וּמִשָּׁה רַבֵּנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שֶׁיִּדַּע כָּל זֹאת, עַל־כֵּן מָסַר נַפְשׁוֹ עַל יִשְׂרָאֵל, וּבִקֵּשׁ: סְלַח נָא לְעוֹן הָעָם הַזֶּה וְכוּ', כִּי יָדַע שֶׁבָזָה הַחֲטָא תְלוּי חֲרָבֵן הַבַּיִת, שֶׁהוּא כּוֹלֵל כָּל הַחֲטָאִים כַּנִּ"ל. וְכִשְׁזָכָה לְפַעַל בִּקְשָׁתוֹ, מִזֶּה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת חֲנֻכַּת־הַבַּיִת, בְּחִינַת חֲנֻכָּה, הֶפְךָ חֲרָבֵן הַבַּיִת.

וְכֵן כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שְׁזָכָה לְפַעַל בִּקְשָׁת סְלַח נָא בְיוֹם־הַכַּפּוּרִים, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַקֵּן פְּגָם חֲרָבֵן הַבַּיִת, כְּמוֹ־כֵן נַעֲשֶׂה בְּחִינַת חֲנֻכַּת־הַבַּיִת, בְּחִינַת חֲנֻכָּה. נִמְצָא שֶׁחֲנֻכָּה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי סְלַח נָא כַּנִּ"ל, וְעַל־כֵּן רָמַז מִשָּׁה רַבֵּנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, צְרוּף חֲנוּכָּה בַּפָּסוּק סְלַח נָא, כִּי סְלַח נָא לְעוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגִדּוּל חֲסִדְךָ וְכִּי־אֲשֶׁר נִשְׁאַתָּה וְכוּ' – הוּא רָאשֵׁי־תְבוֹת חֲנוּכָּה, כִּי חֲנֻכָּה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי סְלַח נָא וְכוּ' כַּנִּ"ל.

וְכֵן כָּל הַבְּחִינֹת הַנִּלְכָּד בְּכָל הַמִּקְדָּשׁ, כִּי בֵּית-
הַמִּקְדָּשׁ כָּלֹל מִבְּחִינֹת בֶּן וְתַלְמִיד כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית טז): 'לָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ הַר הַמְּזֻרְיָה, שְׁמֵנוּ
הוֹרָאָה יוֹצֵאתָ לְיִשְׂרָאֵל' – זֶה בְּחִינַת תַּלְמִיד. גַּם אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (מִדְּרַשׁ שִׁיר־הַשִּׁירִים עַל פְּסוּק: "עַרְשֵׁנוּ רַעֲנָנָה"): 'לָמָּה נִקְרָא
שְׁמוֹ חֵדֶר הַמְּטוֹת שְׁעַל-יְדוֹ פָּרִים וְרָבִים יִשְׂרָאֵל' – זֶה בְּחִינַת בֶּן.
וְעַל-כֵּן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּמָקוֹם הַגֶּרֶן (שְׁמוֹ אֶל-ב כ"ד) זֶה בְּחִינַת
פְּרָנְסָה, שְׁנִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי כָּלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד כַּנִּלְכָּד.
וְזֶה בְּחִינַת לְחֵם-הַפָּנִים שֶׁהָיָה בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, זֶה בְּחִינַת הָאֲכִילָה
וְהַפְּרָנְסָה, שְׁנִמְשָׁךְ עַל יְדֵי כָּלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד, שָׁבוּ נִתְגַּלָּה אֲזוֹרוֹת
הַמְּקִיפִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת אֹר הַפָּנִים כַּנִּלְכָּד, כִּי אֹר הַפָּנִים זֶה
בְּחִינַת ש"ע נְהוֹרִין, כִּיְדוּעַ, וְש"ע הוּא שְׁתֵּי פְּעָמִים חֶקֶף, כַּמּוּבָא.
וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים ק"ד): "לְהַצְהִיל פָּנִים מִשָּׁמֶן, וְלָחֵם לְבַב אֲנוֹשׁ
יִסְעֵד", הֵינּוּ שְׁבֵתוֹף הָאֲכִילָה מִתְגַּלָּה הָאֶרֶת הַמְּקִיפִים שֶׁהוּא
בְּחִינַת אֹר הַפָּנִים, בְּחִינַת: לְהַצְהִיל פָּנִים מִשָּׁמֶן וְלָחֵם וְכוּ'.
וְעַל-כֵּן מִצּוֹת חֲנֻכָּה – בְּשָׁמֶן. כִּי חֲנֻכָּה הוּא בְּחִינַת חֲנֻכַּת-הַבַּיִת,
שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ פְּרָנְסָה, וְנִתְגַּלָּה אֹר הַפָּנִים, שְׁזֶה בְּחִינַת
לָחֵם הַפָּנִים, בְּחִינַת: "לְהַצְהִיל פָּנִים מִשָּׁמֶן וְלָחֵם" וְכוּ', כַּנִּלְכָּד. וְזֶה
בְּחִינַת (בְּמִדְבָר ו): "יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּחַנְּךָ". 'וַיִּחַנְּךָ' – זֶה בְּחִינַת
חֲנֻכָּה, שְׁעַל-יְדוֹ נִתְגַּלָּה אֹר הַפָּנִים, בְּחִינַת: "יָאֵר ה' פָּנָיו" וְכוּ'
כַּנִּלְכָּד.

סִדְרָה קִצּוֹר לְקוֹטֵי מַלְהוּרֵי הַיּוֹמִיּוֹת:

י מי שְׁרוּצָה לְהַמְשִׁיךְ פְּרָנְסָה לְהַתְּלוּיִים בּוֹ, צָרִיךְ שִׁיחֶיהָ אִישׁ חֵיל
וְלֹא הַהַפּוֹךְ (שְׁקוֹרִין שְׁלִמְזוֹלְנִיק), כִּי צָרִיךְ שִׁיחֶיו לֹא קָצַת מִמְּשָׁלָה.
וְעַל-יְדֵי-זֶה יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ פְּרָנְסָה:

יֵא הַמַּלְכוּת מְקַבֶּלֶת הַפְּרָנָסָה מֵהַיָּדִים וְהַרְמָזִים הַנִּ"ל שֵׁישׁ בָּיִם
הַחֲכָמָה שֶׁהַחֲכָם עוֹסֵק לְרַמּוֹז לְתַלְמִידָיו. וּמַחֲמַת שְׂבָאֵלוֹ הַרְמָזִים
מְאִירִים הַמְּקִיפִים. כִּי בָּהֶם מְרַמְזִים הַשֶּׁכֶל הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַחֲכָם,
שֶׁאֵינוֹ רֵשָׁאִי לְגַלּוֹת בְּפִרוּשׁ לְתַלְמִידָיו בְּכַדֵּי שְׂלֵא יִמְשִׁיד מְקִיפִים
עֲלִיוֹנִים שֶׁאֵין לְהַמְשִׁיכָם. וְהַמְּקִיפִים הַנִּ"ל הֵם בְּחִינַת תַּכְלִית
הַיְדִיעָה אֲשֶׁר לֹא נִדְעָ. עַל כֵּן כָּל מִי שֶׁהוּא גַם כֵּן אִישׁ חֵיל מְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ הַפְּרָנָסָה הַזֹּאת. וְעַל־יְדֵי־זֶה יוֹכֵל לְזַכּוֹת בְּשַׁעַת אֲכִילָתוֹ אֶת
פְּרָנָסָתוֹ לְהֵאֲרֵת הַרְצוֹן. הֵינּוּ שְׂדֵדוּקָא בְּעֵת הָאֲכִילָה יֵאִיר לוֹ רְצוֹן
מִפְּלֶג שִׁירְצָה וְיִכְסֵף וְיִשְׁתַּוְּקַק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרְצוֹן חֶזֶק וּמְפֹלֵג
בְּלִי שְׁעוֹר וּבְלִי שׁוּם יְדִיעָה. עַד שֶׁלֹּא יִדַּע כָּלֵל מַה הוּא רוֹצֵה, רַק
רְצוֹן פְּשׁוּט בְּכֻלּוֹת הַנֶּפֶשׁ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. כִּי כָּל אֲכִילָתוֹ נִמְשַׁכֶּת
מִהַמְּקִיפִים שֶׁהֵם גַּם כֵּן בְּחִינַת תַּכְלִית הַיְדִיעָה אֲשֶׁר לֹא נִדְעָ. וְכָל
זֶה זוֹכִין עַל־יְדֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת וְתַלְמִידָיו שִׁינְקוּ מִדַּעְתוֹ הַקְּדוּשָׁה.
עַל כֵּן צָרִיד כָּל אֶחָד לְרַחֵם עַל עַצְמוֹ וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ שִׁיזְכָּה לְמִצָּא רַחֲמָן אֱמֶתִי כְּזֶה שִׁיּוֹכֵל לְהוֹצִיא
אוֹתוֹ מֵעוֹזְנוֹת וּלְזַכּוֹת אוֹתוֹ לְכָל הַנִּ"ל:

סֵדֶר יְפִי מִן הַרְצָנָה הַיּוֹמִי:

יח וְהִנֵּה בְּכָל הַקַּיִץ תִּקַּפ"א הַנְּזָכָר לְעִיל כָּל מַחְשְׁבוֹתַי הָיוּ שֶׁתִּכַּף
כְּשֶׁאֲזַכָּה לְגַמֵּר הַהַדְפָּסָה אֲסַע תִּכַּף לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דְּהֵינּוּ שֶׁאֶהְיֶה
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּאוּמָאן, וְתִכַּף אַחַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֲסַע מְאוּמָאן
לְאֲדַעַם וּמִשָּׁם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲבָל כְּשֶׁהֵייתִי בְּאוּמָאן עַל רֹאשׁ
הַשָּׁנָה עִם הַסְּפָרִים אַחַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה, רַבּוֹ הַמְּנִיעוֹת וְגַם מְנִיעוֹת
מַחֲמַת מָמוֹן גַּם עֲדִין הֵייתִי צָרִיד לְהִיּוֹת בְּבֵיתִי לְצַרְךָ גְּמֵר
הַסְּפָרִים שֶׁהָיוּ צָרִיכִין לְסַדְּרָם עֲדִין, וּשְׂאָר עֲסָקִים שֶׁהִכְרַחֲתִי
לְעַסֵּק בְּשִׁבְלֵם וּמַחֲמַת כָּל זֶה הִכְרַחֲתִי לְחֹזֵר לְבֵיתִי וְלֹא נִסְעֵתִי

גַּם בְּזֶה הַחֹרֵף מְנִיעוֹת הַרְבֵּה בְּדַעְתִּי בְּלִי שְׁעוֹר, וּבְכֹל פַּעַם עָמְדוֹ
לְפָנַי הַמְנִיעוֹת כְּחֹמוֹת נְחֹשֶׁת וּבְרִיחֵי בְרוֹזל מִמַּשׁ:
וְכֹל מֵה שְׁעֵבֶר עָלַי בְּעֵינַי זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר עַד שְׁעֲזֹרְנִי הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ שִׁיְצָאֵתִי מִבֵּיתִי סָמוּךְ לְעָרֵב רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁבַט לְנִסְעַ
לְאוּמָאן, וְלֹא הִגִּדְתִּי לְשׁוֹם אָדָם שִׁישׁ סְבָרָא בְּדַעְתִּי שֶׁבְּנִסְיָעָה
הַזֹּאת אֶסַּע לְאֲדַעַם וּמִשָּׁם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְאַמֶּת גַּם אֲנִי בְּעֲצָמִי
לֹא הָיִיתִי יוֹדֵעַ בְּבִרוֹר אִם אֶזְכֶּה לָזֶה כִּי עֲדִין הָיִיתִי מְסַפֵּק מְאֹד
אַחַר כֵּךְ עָבַר עָלַי מֵה שְׁעֵבֶר וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הָיָה בְּעֲזָרִי עַד
שִׁזְכִּיתִי לָבוֹא לְאֲדַעַם וּלְקַבֵּל שָׁם בִּילְעָט, וְלַעֲבֹר עַל הַיָּם הַשְּׁחֹר
וְהַלָּבָן בְּשָׁלוֹם שְׁנֵי פְעָמִים בְּעֵת סַכָּנוֹת מְלַחְמוֹת כְּזֹאת, וְעַכְשָׁו
אַנְחֵנוּ הוֹלְכִים זֶה הַיּוֹם רְבִיעֵי מֵאַלְכֶם נְדָרִיאָה שֶׁל מְצָרִים לְעִיר
צִידוֹן שֶׁהִיא גְבוּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי כּוֹתֵב כָּל זֶה עַל הַסְּפִינָה הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ יִזְכְּנִי לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם חֵישׁ קַל מְהֵרָה אָמֵן כֵּן
יְהִי רָצוֹן:

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

קטו כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם וְכֹל הַחֲכָמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, הַכֹּל בְּאִשֶּׁר לִכְל
צָרִיכִין לְקַשֵּׁר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּמִי שֶׁאֵינוֹ מְקַשֵּׁר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
הוּא בְּבַחֲיַנֵּת נִרְגָּז מִפְּרִיד אֱלוֹהִים, שֶׁמִּפְּרִיד אֱלוֹהִים שֶׁל עוֹלָם. וְגוֹרֵם
חַס וְשָׁלוֹם פְּגִימַת הַלְבָנָה גְלוּת הַשְּׁכִינָה. כִּי כָּל אָדָם בְּאִשֶּׁר הוּא
שָׁם הוּא צָרִיךְ לְקַשֵּׁר שְׁכָלוֹ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא, לְהַתּוֹרָה וּלְהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ. וְכֹל זֶה נִתְקַן עַל יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמֵתִיִּים. כִּי
הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִיִּים הֵם מֵעֲלִין וּמְקַשְּׁרִין הַכֹּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל
יְדֵי שִׁיחָתָן שֶׁמְשִׁיחִין שִׁיחַת חֲלִין בְּעֶסְקֵי הָעוֹלָם. כִּי גַם שִׁיחָתָן שֶׁל
צַדִּיקֵי אֲמֵת יִקָּרָה מְאֹד, כִּי עַל יְדֵי שִׁיחָתָן דִּיקָא הֵם מְקַשְּׁרִין הַכֹּל
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֶפְלוֹ הָרְחוּקִים מְאֹד, וְאֲזִי כָּל דֵּינִין מִתְעַבְּרִין וְכֹל

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

לְזָלוֹת מִזֶּה רִנְיָהּ זִי"ל "לְעַד לְעַד מִקּוֹה שִׁדְיָהּ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנָנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ❦

❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שֶׁ"י יִשְׁבֹּת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

חֹבִין אֶת־כַּפֵּיין וְכָל נְהוֹרָא וְכָל שְׁלִימוֹ אֶשְׁתַּכַּח (שם).

קטו לְעֵתִיד לָבוֹא כְּתִיב לְאַחֵז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וַיִּנְעֲרוּ רַשָּׁעִים מִמֶּנֶּה. אֲבָל מִי שֶׁהוּא מְקָרֵב לְצַדִּיק אֲמַתִּי אֲזִי יַחֲזִיק וַיֵּאֱחֹז עֲצָמוֹ בְּהַצַּדִּיק וַיִּהְיֶה נִשְׁאָר קַיָּם וְלֹא יִהְיֶה נִנְעָר עִם הָרַשָּׁעִים (שיחות הר"ן כב).

קיו גִּדְל הֲרַחֲמָנוֹת שֶׁעַל הַנְּשָׁמוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא אֵין לְשַׁעַר. כִּי יֵשׁ נְשָׁמוֹת שְׂמֻנְחִים עָרוּמִים מִמָּשׁ וְצוּעָקִים בְּקוֹל מָר מְאֹד וְאֵין מִי שְׂיִרְחֵם עֲלֵיהֶם כִּי שָׁם אֵין מוֹעִיל שׁוֹם רַחֲמָנוֹת. אֲבָל מִי שֶׁזּוֹכֶה לְהִתְקָרֵב לְצַדִּיק אֲמַתִּי, הוּא יָכוֹל לָרוּץ אֵלָיו וּלְקַבֵּל מִשָּׁם מַלְבוּשׁ לְנִשְׁמָתוֹ. וְעַיִן בְּפָנִים עוֹד מְזִה (שם כג).

קיז מֵעֵלֶת הַזּוֹכֶה לְהִתֵּן מְעוֹת לְצַדִּיקִי אֲמַתִּי אֵין לְשַׁעַר וְעַיִן בְּפָנִים. קיט מִי שֶׁמְדַבֵּר עַל הַצַּדִּיק, הוּא מִמָּשׁ כְּאֵלוֹ מְדַבֵּר עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְנִקְרָא אֶפִיקוֹרִם כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שם לח).

קכ מִי שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ [וְלֹא] וְצִיֵּת לְדַבְּרֵי חֲכָמִים אֲמַתִּיִּים, הוּא יָכוֹל לְהִשְׁתַּגֵּעַ עַל יְדֵי זֶה (שם לח).

קכא מִי שֶׁאֵינוֹ מְקַשֵּׁר וּמְקָרֵב לְצַדִּיק אֲמַתִּי, אֲזִי כָּל עֲבוּדָתוֹ הוּא רַק כְּמוֹ מִי שֶׁמְעַקֵּם עֲצָמוֹ וּמִתְדַמֶּה לְחֵבְרוֹ בְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם, כִּי אֵין מִמָּשׁ בְּעֲבוּדָה כִּי אִם עַל יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֲמַתִּי (שם קיא).

סִדְרַר סְפֹרֵי מִנְעֻשֵׁי־הַיּוֹמִי:

וְבֹא הַבַּעַל־תְּפִלָּה הַנִּ"ל אֲצֵל שׁוֹמֵר אֶחָד, וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ מִהִתְכַּלִּית: בְּאֲשֶׁר שֶׁעָקַר הַתְּכַלִּית הוּא רַק עֲבוּדַת ה'־תּוֹרָה וְתְּפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוּ', וְהַמָּמוֹן הוּא שְׂטוּת וְאֵינוֹ תְּכַלִּית כָּלֵל וְכוּ' וְלֹא שָׁמַע אֵלָיו כָּלֵל הַשׁוֹמֵר הַנִּ"ל, כִּי כְּבָר נִשְׁקַע אֲצֵלָם מִיָּמִים רַבִּים, שֶׁעָקַר הוּא רַק הַמָּמוֹן כַּנִּ"ל וְכֵן הִלֵּךְ הַבַּעַל־תְּפִלָּה

לְשׁוֹמֵר שְׁנֵי וּדְבַר עֲמוֹ גַּם־כֵּן כִּנ"ל וְלֹא שָׁמַע אֱלֹו גַּם־כֵּן וְכֵן הִלֵּךְ
אֶל כָּל הַשׁוֹמְרִים־זֹלָא שָׁמְעוּ אֱלֹו כָּלֵל וַיֵּשֶׁב עֲצָמוֹ הַבַּעַל־תְּפִלָּה
וְנִכְנַם לְתוֹךְ הָעִיר, שֶׁהִיְתָה עַל הָהָר כִּנ"ל, כְּשָׁבָא לְשָׁם, הָיָה
אֶצְלָם פְּלִיאָה, וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ: אֵיךְ נִכְנַסְתָּ לְכָאן כִּי לֹא הָיָה אֶפְשָׁר
לְשׁוּם אָדָם לְכַנֵּם אֶצְלָם כִּנ"ל הַשֵּׁיב לָהֶם: מֵאַחַר שֶׁכָּבַר נִכְנַסְתִּי,
יְהִיָּה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, מָה אַתֶּם שׁוֹאֲלִים עַל זֶה? וְהַתְּחִיל הַבַּעַל־תְּפִלָּה
לְדַבֵּר עִם אֶחָד מֵהַתְּכֵלִית וְכוּ' כִּנ"ל, וְלֹא שָׁמַע אֱלֹו כָּלֵל, וְכֵן
הַשְּׁנֵי וְכֵן כָּלָם, כִּי כָּבַר נִשְׁקָעוּ בְּטַעוֹתָם הַנ"ל וְהָיָה הַדְּבַר תְּמוּזָה
בֵּין אַנְשֵׁי הָעִיר עַל שָׁבָא אָדָם אֶצְלָם וּמִדְּבַר אֱלִיָּהֶם כַּדְּבָרִים
הָאֵלֶּה הַפָּךְ אֲמוּנָתָם, וְהִרְגִּישׁוּ בְּעֲצָמוֹן, אוֹלֵי הָאָדָם הַזֶּה הוּא
הַבַּעַל־תְּפִלָּה, כִּי כָּבַר נִשְׁמַע אֶצְלָם, שִׁישׁ בַּעַל־תְּפִלָּה כְּזֶה בְּעוֹלָם,
כִּי כָּבַר נִתְּפָרְסָם הַדְּבַר שֶׁל הַבַּעַל־תְּפִלָּה בְּעוֹלָם כִּנ"ל, וְהָיוּ קוֹרִין
אוֹתוֹ בְּעוֹלָם (דְּעַר פְּרוּמֵר בַּעַל־תְּפִלָּה) [בַּעַל תְּפִילָּה וַחֲסִיד יִרְא], אֵךְ
לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לָהֶם לְהַכִּירוֹ וּלְתַפְּסוֹ, כִּי הָיָה מִשְׁנָה עֲצָמוֹ אֶצֶל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֶצֶל זֶה הָיָה נִדְמָה כְּסוֹחֵר, וְאֶצֶל זֶה כְּעַנִּי וְכוּ' כִּנ"ל,
וְתִכְּף נִמְלֵט מִשָּׁם.

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּף הַיּוֹפְתִי:

(ג) אסור להסיע ממונו מעיר לעיר אם לא בשביל דבר האבד: (ד)
היו לו תאנים שטוחים בשדה ליבש וירא מהמטר מותר לחפותם
בקש אפילו חיפוי עב: (ה) מי שיש לו סחורה שאם לא יהפכנה
ממטה למעלה תתקלקל מותר להפכה בחוה"מ: (ו) המכוין
מלאכתו והניחה למועד ועשאה במועד בית דין מאבדין אותה
ממנו ומפקירים אותה לכל: הגה ואם הוא עושה מלאכת אחרים שאי
אפשר לקנסו כגון חייט או סופר שעושה מלאכת אחרים משמתינן ליה
ומלקין אותו (ב"י ור"י) ואם מת לא יקנסו בנו אחריו ומותר לו

לעשותה אם הוא דבר האבד:

סימן תקלט (א) כל סחורה אסורה אפילו כל שהוא בין לקנות בין למכור ואפילו אם הלוח מעות על מנת שיתנו לו אחר כך יין או סחורה אחרת בפרעון חובו כדי להשתכר אינו יכול לילך ולתובעם אלא אם כן אינם מצויים אחר המועד דהוה ליה דבר האבד אם לא ילך בחול המועד למקומם ויתבעם: הגה מיהו אם נזדמן לו ריוח מרובה במועד יכול למכור בצנעה ויוציא לשמחת יום טוב יותר ממה שהיה דעתו להוציא (ב"י): (ב) מי שהלוח לחבירו מעות מותר לתובעו בחול המועד לגבות מעותיו ואין צריך לומר שמותר לגבות חובו מן העכו"ם: (ג) מכר לחבירו פרקמטיא קודם מועד יש מי שאוסר לתבוע דמיה במועד אלא אם כן יהא הלוקח אדם שאינו מצוי במקום המוכר ונזדמן לו בחול המועד דהוי כדבר האבד ולי נראה שכיון שזקף עליו המעות בחובו קודם המועד הוה ליה כהלואה ומותר לגבות ממנו בחה"מ אפילו הוא אדם שמצוי במקום המוכר: הגה וכן מותר לקבול במשפט בשביל חובותיו המותרים לתבוע (מרדכי ס"פ מי שהפך) וכן מותר לעשות זקיפה עם חובותיו במועד כדי להבטיחן דכל זה בכלל דבר האבד ושרי (המגיד פ"ז ונ"י פרקא קמא דמ"ק): (ד) אם יש לו סחורה שאם לא ימכרנה עתה יפסיד מהקרן מותר למוכרה אבל אם לא יפסיד מהקרן לא ומכל מקום אם הוא בענין שאם ימכרנה עתה יהיו לו מעות בריוח ויוציא יותר לשמחת יום טוב מותר למכור ונראה לי שלא נאמרו דברים הללו אלא במי שיש לו מעות מועטים וחס עליהם מלהוציא כל כך לשמחת יום טוב ואלו היו לו מעות בריוח היה מוציא יותר אבל מי שיש לו מעות בריוח להוציא לשמחת יום טוב ככל אשר יתאוה ואין בדעתו להוציא כל כך לא נתיר לו

למכור כדי שיוציא יותר: (ה) אם הוא דבר שאינו מצוי תמיד לאחר המועד כגון ספינות או שיירות שבאו או שהם מבקשים לצאת ומכרו בזול או לקחו ביוקר מותר לקנות ולמכור אפילו שלא לצורך תשמישו אלא לעשות סחורה ולהשתכר והוא הדין לירידיים הקבועים מזמן לזמן (ואפילו מעיר לעיר מותר ליסע בכה"ג) (ד"ע) אבל מקומות שיש להם יום השוק יום אחד בשבוע אינו מותר למכור ולקנות ביום השוק שבתוך המועד שאין זה דבר האבד שאם אינו נמכר ביום השוק שבתוך המועד ימכר ביום השוק שלאחר המועד: הגה ותגר שקונה מזה ומוכר לזה וחוזר וקונה ומוכר מותר דהוי דבר האבד (כל בו): (ו) מציאה אסור לטרוח ולחפש עליה כגון נהר שהציף דגים על שפתו אסור לאספם כדי לכבשם אלא א"כ יהיו ראויים לאכול מהם במועד: (ז) המלוה את חבירו על חפץ או על סחורה על תנאי שאם לא יפרע לו לסוף שמונה ימים שיהא קנוי לו יש מתירים ויש אוסרים: (ח) עכו"ם שפרע לישראל יין בחובו מותר לקבלו ממנו דכמציל מידו דמי:

סדר לקוחי תפלות היומי:

רכ: אַבְל בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים אֲשֶׁר חָשַׁבְתָּ מִרְחוֹק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתֵנוּ, הַקְדַּמְתָּ תְרוּפָה לְמַכְתִּינוּ הָאֲנוּשָׁה, וְשַׁלַּחְתָּ לָנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר צְדִיקִים קְדוֹשִׁים אֲמִתִּים, אֲשֶׁר בְּכַחַם הַגְּדוֹל תִּקְנּוּ מֵהַשְׁתַּקְנּוּ, וְעָשׂוּ עִמָּנוּ מַה שֶׁעָשׂוּ, עַד שֶׁהֲכִינוּ לָנוּ צָרִי וּמָזוֹר וְתְרוּפָה בְּכַמָּה וְכַמָּה מִיְנֵי סַמִּים שֶׁל חַיִּים יְקָרִים וְאֲמִתִּים וְנִצְחִים וְהוֹרוּ לָנוּ כַּמָּה וְכַמָּה דַרְכֵי עֲצוֹת נִפְלְאוֹת וְאֲמִתִּיוֹת בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה גַם אֲנַחְנוּ לְשִׂמְחָה נִפְשָׁנוּ בְּכָל עֵת וּבְרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים זְכִיתָנוּ שְׂזַרְזוּ אֹתָנוּ מְאֹד מְאֹד בְּכַמָּה אֲזָהָרוֹת לְהִתְחַזֵּק בְּכָל כֹּחֵנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, יְהִיָּה אִיךָ שִׂיחֵיָּה גַם אֲנַחְנוּ נִשְׂמַח בָּהּ, נִגְיֵלָה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'טז
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ, אֲשֶׁר זָכְנוּ לְהִיּוֹת מִזֵּרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עָשָׂנוּ גוֹי, שֶׁלֹּא שָׁם חֶלְקֵנוּ כָּהֵם וְגוֹרְלֵנוּ כְּכֹל הַמוֹנָם, וְהִצִּילָנוּ בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים, בְּנַפְלָאִים וְנוֹרָאִים, מִלְּהִיּוֹת מִתְנַגֵּד וְחוֹלֵק עַל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים וְעַל אַנְשֵׁים כְּשָׂרִים בְּאֵמֶת, "רַבּוֹת עָשִׂיתָ אֶתְּהָ ה' אֱלֹהֵי, נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחֲשָׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ, אֵינְךָ עָרוּךְ אֵלֶיךָ אֲנִידָה וְאֲדַבְּרָה עֲצֻמוֹ מִסֵּפֶר יִמְלֵא פִי תִּהְלָתֶךָ כָּל הַיּוֹם תִּפְאַרְתֶּךָ", בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לְכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים בְּכָל הַבְּחִינּוֹת:

רַבָּא: מָה נָשִׁיב לְה' כָּל תִּגְמוּלוֹהִי עָלֵינוּ, בְּמָה נִקְדָּם ה', נִכְפָּה לְאֱלֹהֵי מְרוֹם, אֱלֹהֵי פִינוּ מָלֵא שִׁירָה בֵּינָם וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כְּהַמוֹן גִּלְיוֹ וְכוּ' וְאֵלֹהֵי כָּל הַיָּמִים דִּיּוֹ וְכָל אַגְמִים קְלָמוּסִים, וּבְנֵי אָדָם לְבַלְרִים וּלְשׁוֹנֹת מְקַלְסִים, אֵינְךָ מִסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת וּלְהִלֵּל וּלְסַפֵּר עַל אַחַת מֵאֵלֶּף אֱלֹהֵי אֱלֹפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת, רַבּוֹת רַבּוֹת נִפְלְאוֹת נוֹרָאוֹת וְנַפְלָאִים וְחֲסָדִים שֶׁלֹּא נִשְׁמָעוּ מֵעוֹלָם אֲשֶׁר הָיוּ גְנוּזִים וּמְכֻסִּים אֲשֶׁר חָפְרוּ וְחָתְרוּ וְהִמְשִׁיכוּ בְּכַחַם הַגְּדוֹל מִשָּׁה רַבְּנוּ הָרוּעָה נְאֻמָּן וְאֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וְכָל הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמֵתִיִּים הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם, מִבְּעַל הָרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן רַבּוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת אֲדוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים, לְרַחֵם אֲשֶׁר אֵינָם רְאוּיִים לְרַחֵם וּלְחוֹן אֶת שְׂאֵינָם הַגְּנוּזִים לְחוֹן כְּמוֹנוּ הַיּוֹם שְׂפָלִים וְנִבְזִים וְנִמְאָסִים, כְּאֲמוֹר: "וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתְךָ בְּאַרְץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאָסְתִים וְלֹא גִעַלְתִּים לְכֹלּוֹתְךָ", עַד הִנָּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ תִקְוָה וְהִתְחַזְּקוֹת וְעִקְשָׁנוֹת גְּדוֹל שִׁיְהִיָּה לָנוּ כַּח לְהִתְחַזֵּק עַד הִנָּה לְבָרַח אֲצִלְךָ תָּמִיד, לְבַטַּח בִּישׁוּעָתֶךָ וּבְצִלְךָ אָנוּ חוֹסִים, כִּן יוֹסִיף ה' אֱלֹהֵינוּ אֶב הַרְחָמִים לְרַחֵם עִם עַמּוּסִים, לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר חֲסָדִים רַבִּים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים הַחֲתוּמִים בְּאוֹצְרוֹתָיו עֲמָדוֹ

כמוסים, עד נזכה ל"רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לבך חוסים", על כן עודני עומד ומצפה, עדין תקותי ותוחלתי חזק בה' שאזכה עוד מעתה לישוב הדעת באמת:

רכב: על כן באתי לפניך לשטח כפי לרחמיך שתחנני ברחמיך ובחסדיך העצומים שאזכה להיות בשמחה תמיד, ואזכה למצא בי במהירות נקדות טובות תמיד, אשר ברחמיך הרבים חמלת עלינו, וזכיתנו לעשות מצוות רבות בכל יום, ולהוציא מפינו ברכות רבות ותפלות ותחנונות ובקשות ושירות ותשבחות בכל יום, ערב ובקר וצהרים, ולעסוק בתורתך הקדושה ובפקודיך הישרים המשמחים את הלב ואם אין אנו זוכים לקיים שום מצוה בשלמות הראוי, ולא לדבר שום דבור וקדושה בכונה הראויה, כי כל מעשינו ותפלותינו ועסק תורתנו מערבב ומבלבל בפסלת הרבה, עם כל זה, על כל פנים, יש בהם כמה נקדות טובות כי אתה יודע תעלומות שאפלו הגרוע והפחות שב ישראל, אף על פי כן פנימיות כוננתו בכל מעשיו הטובים הוא לשמך לבד באמת, ואפלו פושעי ישראל מלאים מצוות כרמון, ואתה מתפאר ומשתעשע מאד עם כל תנועה טובה של הפחות שב ישראל:

רכב: זכני אב הרחמן שאזכה לילך בדרך הזה לחפש בעצמי תמיד ולמצא בעצמי נקדות טובות הרבה, באפן שאזכה לבוא לידי שמחה באמת, עד שאזכה מהרה לישב דעתי היטב באמת, מה התכלית מכל התאוות ומכל עניני עולם הזה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת מעתה ועד עולם, ולא אשוב עוד לכסלה אם און פעלתי לא אוסוף, ואזכה לסור מרע לגמרי ולעשות הטוב בעיניך תמיד שבענו מטובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת לא כחטאינו תעשה לנו ולא כעוונותינו תגמל עלינו, לא מהם ולא

